

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ 8^{ον} ΑΡ. 699
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ. - ΠΕΜΠΤΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1915
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡ. 51

Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Ο ΜΑΓΝΗΤΗΣ

ΠΩΣ ΕΙΝΕ ΟΧΥΡΩΜΕΝΗ Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Αποτελούνται από τρία ή τέσσαρα φρούρια συνδεδεμένα δια προχωμάτων κατασκευασθέντων προς προστασίαν της μόνης οδού ή οποια διατρέχει την χερσόνησον. Η σημασία των γραμμών αυτών ηλαττώνει εσχάτως σημαντικώτατα, διότι εινε πλέον γνωστόν ότι το πύργ των μεγάλων πλοίων δύταται να απειλήσῃ και να αποκόψῃ πᾶσαν συγκοινωνίαν διὰ τῶν ἱσθμῶν τοῦ Μουδανίου.

Επίσης δὲ ἡτο σχετικῶς εὐκόλον νὰ ἐξουδετερωθῇ τὸ πύργ των φρουρίων αὐτῶν, ἐὰν παρίσταντο ἀνάγκη νὰ προστατευθῇ ἐπίθεσις ἀναγίντων τῆς χερσονήσου ἀπὸ ἐξῆρας.

Υπάρχει μεγάλῃ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν δύο ὁχθῶν τῶν Δαρδανελίων.

— Τὰ φρούρια τῆς Ἀσιατικῆς ὁχθῆς

Ἡ Ἀσιατικὴ πλευρὰ εἶνε χαμηλοτέρα καὶ οἱ τόποι τῆς εἶνε πρᾶσινοι καὶ γονιμώτεροι τῶν τῆς χερσονήσου τῆς Καλλιπόλεως. Ἡ διὰ ἐξῆρας συγκοινωνία εἶνε ἐπίσης κακὴ ἀλλὰ βατὴ ὁδὸς συνδέει τὴν Λάμψακον (ἀκριβῶς ἀπέχεται τῆς Καλλιπόλεως μετὰ τοῦ Τσαγάν, καὶ ἐκτείνετο κατεχόμενη πλοῖον τῆς ἀκτῆς, διευθύνεται πρὸς τὴν εἰσόδον τῶν Στενῶν. Τὸ μόνον σημαντικὸν κέντρον εἶνε τὸ Τσαγάν, ἡ δὲ Δαρδανέλλια, ἀκριβῶς ἀπέχεται τοῦ Κιλίγι-Μπαρ, μετὰ τοῦ ὁποῦ ἐνοῦνται διὰ καλωδίου. Ἡ πόλις ἔχουσα πληθυσμὸν 10,000 περίπου κατοίκων, κείται εἰς ὠρεῖαν θέσιν πλοῖον τοῦ ὕδατος. Πλοῖον αὐτῆς τόσον πρὸς τὰ ἄνω ὅσον καὶ πρὸς τὸ κάτω, ὑπάρχον καλοὶ ὁδοὶ διὰ πλοῖα, ἰδίως εἰς ἀμέσους πρὸς βορρᾶν τοῦ χωρίου κείμενος, ἐνδὸς τοῦ ὁποῦ ἡτο συνήθως ἡγκυροβολούμενον ἕνα ἐκ τῶν τουρκικῶν πολεμικῶν πλοίων. Ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐτοπλίσθη τὸ «Μεσσουδιὲ» ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑποβρυχίου «B-11» τὴν 14ην Δεκεμβρίου παρελθόντος ἐτος.

Ἐνεκα τῶν μικρῶν των ἡνῶς ἀπὸ τῆς ἀπειφάνειας τῆς θαλάσσης, τὰ φρούρια τῆς Ἀσιατικῆς πλευρᾶς εἶνε φυσικῶς ὀλιγώτερον ὀχυρὰ τῶν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς τοιούτων. Τὰ Ἀσιατικὰ αὐτὰ φρούρια δύνανται ἐπίσης νὰ διαιερεθῶσιν εἰς τρεῖς κυρίως κατηγορίας:

1ον) Τὰ δύο φρούρια τὰ προστατεύοντα τὴν ἐξωτερικὴν εἰσόδον τοῦ πορθμοῦ, κείμενα πλοῖον τοῦ Κοιμ-Καλέ. Ἀν καὶ τὰ φρούρια ταῦτα ἦσαν, ὅπως εἶνε ἤδη γνωστόν, ἐφοδιασμένα μετὰ τηλεβόλα μεγάλου διαμετρήματος, ἀδυνατοῦν ἐν τούτοις ἀκριβῶς πάντοτε, ὅπως καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς πλευρᾶς, ὡς εἶδος προφυλακῆς εἰς τὰ κύρια φρούρια τῶν Στενῶν. Εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτὴν ὁμάδα δύνανται νὰ συγκαταλεθῶσιν καὶ τὰ πλοῖον τῶν Ἀπορρολῶν πυροβολεία, τὸ φρούριον Δαρδάνου καὶ τὰ ὀχυρώματα Κερέ.

2ον) Τὰ περὶ τὸ Τσαγάν φρούρια καὶ τὰ πλησιέστερα εἰς τὸ στενότερον μέρος τοῦ πορθμοῦ. Ἐνὰ ἐξ αὐτῶν, ἡ Τάμπια τοῦ Χαμηδιέ τοῦ Α' κείται ὀλιγώτερον τοῦ μιλίου πρὸς νότον τῆς πόλεως. Ἐν ἑτερον, ἡ Τάμπια τοῦ Χαμηδιέ τοῦ Γ' κείται ἐν Τσαγάν, ἐνφ δὲ ἄλλα κείνται ἡψηλότερα ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν μόνον ἐνὸς μιλίου περίπου ἀπὸ τῶν Στενῶν.

3ον) Τὰ περὶ τὸν Ναγαράν φρούρια, κείμενα εἰς ἀπόστασιν τριῶν καὶ ἡμίσεος περίπου μιλίων ὑπεράνω τῶν Στενῶν. Τὰ φρούρια ταῦτα κατέχον ὀχυροτάτην θέσιν, τοῦδ' ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὴν φυσικὴν διαρρυθμίαν τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου ὡς καὶ τοῦ τῆς Ἀβύδου, ἐπιτρέπουσαν τὴν κατὰ πλείονος διευθύνσεις ἐπιτυχή χρῆσιν τοῦ πυρὸς τῶν τηλεβόλων. Αἱ ἐπίσημοι εἰδησεις, δι' ὧν ἀγγεγένηται ὅτι πλοῖα ὀπλισμένα μετὰ βαρὲα τηλεβόλα εἶχον ἀρχίσαι νὰ προσβάλλουν τὰ φρούρια ἀμφοτέρωθεν τῶν Στενῶν, δὲν ἔχουν, φαίνεται τὴν σημασίαν ὅση ἀπεδόθη εἰς αὐτὰς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Πολὺν ἐλπίδα εἰς τὸ παρελθόν ὅτι μὴ τοιαύτη πεποίθησις κατὰ τῶν φρουρίων δὲ ἰσοδυναμεί μετ' ἀπλῆν σπατάλην πολεμοφοβίας, ἐνφ συγχρόνως δὲ ἡδύνατο νὰ εἶνε ἐπικίνδυνος διὰ πλοῖα τοῦ ἰδίου στόλου, τὰ ὁποῖα δὲ ἐπρόχουρον πρὸς παραβίασιν τῶν Στενῶν. Ὡς πρὸς τὸν κίνδυνον τοῦ καταβυθισμοῦ ἰδίων πλοίων διὰ τοῦ πυρὸς ἐναντίον τῶν ἀφάνων καὶ πλοίων τοῦ ὕδατος κείμενων φρουρίων, ἀπεσοβήθη μέχρι τοῦδε διὰ τῆς ἀποφυγῆς συγχρόνου ἐνεργείας τοῦ πυροβολικοῦ τῆς κυρίας μοίρας καὶ τοῦ ἐπιχειροῦντος τὴν παραβίασιν τμηματος.

Ἡ ἀποπείρα ἐνὸς στόλου πρὸς διανοξίν διδόου διὰ τῶν Δαρδανελίων δὲ ἡδύνατο νὰ

ὑποβληθῇ μεγάλως ὑπὸ τῆς ἀποβάσεως ἰσχυρᾶς στρατιωτικῆς δυνάμεως ἐπὶ τῆς βρειοδυτικῆς ἀκτῆς τῆς χερσονήσου τῆς Καλλιπόλεως, ὅπου ὑπάρχον πολλὰ θέσεις χαμηλαὶ καὶ ἀμυδαί.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, κατὰ τὸ 1905 ἢ 1906, οἱ Τούρκοι πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ μίας τοιαύτης ἐνεργείας κατασκευάσαν μικρὸν παρατηρητήριον ἐπὶ τοῦ Σμαρτὰ Τεπέ μικροῦ ἀκρωτηρίου κειμένου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς χερσονήσου τῆς Καλλιπόλεως εἰς ἀπόστασιν ἐπὶ περὶπου μιλίων βορειοδυτικῶς τοῦ Κιλίγι-Μπαρ. Ὁ σταθμὸς αὐτὸς ἐκτείνοντο πλοῖον τῶν καταλλήλων πρὸς ἀπόβασιν θέσεων, κατεστράφη τὴν 4ην Μαρτίου ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐνὸς ναυαγομικοῦ τῶν Συμμάχων.

— Μία ἀπόβασις εἰς τὴν χερσόνησον

Ἐὰν στρατιωτικὸν τι σῶμα ἀποβιβάζομενον καθίστατο κύριον τῶν ὀπισθεν τῆς Μαδύτου καὶ τοῦ Κιλίγι Νάχρ ὁφθαλμῶν, δὲ ἡδύνατο νὰ κινήσῃ τὴν προμήθειαν τοῦ ὕδατος ἀπὸ πολλὰ ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν φρουρίων, καθόσον αὐτὴ γίνεται διὰ σωλήνων ἀπ' αὐτῶν τῶν ὁφθαλμῶν. Ἐπειδὴ ἐκτὸς τούτου τὰ περισσότερα τῶν φρουρίων εἶνε ἐκτεθειμένα ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ ἐπειδὴ ὀλίγηνα ἴσως ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ στρέψωσι τὰ τηλεβόλα των πρὸς διευθύνσιν ἀντίθετον τῶν τοῦ ὕδατος, ἐν τοιούτων στρατιωτικῶν σῶμα δὲ ἡδύνατο νὰ καταστήσῃ ἀγροῦστα τὰ μεγάλα τηλεβόλα τῶν φρουρίων. Ἡ ἀπὸ ἐξῆρας ἐπίθεσις κατὰ τῶν φρουρίων τῆς Ἀσιατικῆς πλευρᾶς εἶνε δυσκολώτερα, διότι τὰ φρούρια ταῦτα προστατεύονται κατὰ ἄλλαν ἀπὸ τῶν ὀπίσθεν. Πρὸς τούτους μὴ δύναμις ἀποβιβάζομενη ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου ἀντὶ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ προχωρήσῃ μόνον εἰς ἀπόστασιν πέντε μιλίων, δὲ εἶνε νὰ ἐπιχειρήσῃ πορείαν εἰς μίλλιον τοῦλάχιστον ἐπὶ ἀδύνατον στενωπὸν καταλλήλων ὁδῶν.

Τὸ μήκος τοῦ Βοσπόρου ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ στόμου τοῦ Εὐξείνου Πόντου εἶνε δεκαεπτά περίπου μίλια. Τὸ πλάτος ποικίλει ἀπὸ 750 μίλλιον. Τὸ ὕψος τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶνε ἀπὸ τῆς Εὐξείνου Πόντου πρὸς τὴν Προποντίδα μετ' ὀλίγον ταχὺτητα δύο καὶ ἡμίσεος μιλίων κατ' ὥραν, ἀπέναντι δὲ τοῦ Ροιμὲλ Χισσὰ φθάνει κάποτε τὴν ταχὺτητα τῶν πέντε μιλίων. Οἱ ἀνεμοὶ εἶνε λίαν εὐμετάβλητοι, καὶ συμβαίνει ἐνίοτε εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ Βοσπόρου νὰ φουρᾷ ὁ ἀνεμὸς ἀπὸ ἀντίθετον διευθύνσιν παρ' ὅτι εἰς τὸ ἄλλο.

Ἀντιθέτως εἰς τὰ Δαρδανέλλια, ὁ Βόσπορος ὁ ὁποῖος ὀμιᾶται πρὸς ἐλπίσιν ποταμῶν, πλαισιούται ἀπὸ ζωγραφικῆς ἐπαύλεις καὶ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα. Ἀμφοτέρωθεν αἱ ὁδοὶ τῆς ὀνειρούδους θαυμασίας ταύτης φυσικῆς διόρυγος εἶνε τόσον πικνῶς κατεφυγμένα, ὥστε δύο συνεχῆς πόλεις ἡ ὁρθέστερον δύο μικραὶ σειραὶ χωρίων ἐκτείνονται ἀπὸ τοῦ Γαλατῆ εἰς Μπουγιούκ Ντερέ ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ Σκουτάρους εἰς Βέϊκος ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς.

Σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ Βοσπόρου ἀμφοτέρωθεν αἱ ἀκταὶ ὑψοῦνται ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ ὕδατος. Εἰς μερικά σημεῖα φθάνουν εἰς ὕψος μικρῶν ὁφθαλμῶν, ἀλλ' εἰς ἄλλα φθάνουν εἰς ὕψος ἐκατοντάδων ποδῶν, ἰδίως εἰς τὰς ὁχθὰς τοῦ βορείου ἄκρου. Πολλὰ μικρὰ κοιλάδες χωρίζουν αὐτοὺς τοὺς λόφους καὶ ἀναρριθμῶνται μικροὶ κόλποι καθίστασι ζωγραφικώτερον τὴν ὅλην εἰκόνα.

— Τὰ φρούρια τοῦ Βοσπόρου

Τὰ σπουδαιότερα φρούρια τοῦ Βοσπόρου κείνται σχεδὸν διὰ μετὰξὺ Μπουγιούκ Ντερέ

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν δὲ ἀρχίσῃ εἰς

τὴν «Βλάδα» τὸ νέον Ἑλληνικὸν

μυθιστόρημα Σπυρ. Α. Ποταμιάνου

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

ἐν Εὐρώπῃ καὶ Βέϊκος ἐν Ἀσίᾳ ἀπ' ἐνὸς καὶ τῆς ἀπὸ Εὐξείνου Πόντου εἰσόδου ἀπ' ἑτέρου, ἀφίγοντα οὕτω τὰ πρὸς νότον καὶ πικνῶς κατεφυγμένα μέρη τῆς ἀκτῆς σχεδὸν ἐντελῶς ἀναπεράσιστα. Τὰ φρούρια εἶνε ἐκτάκτως καλὰ κερημμένα, οὕτως ὥστε εἶνε δυνατόν νὰ διέλθῃ καὶ τοῦ Βοσπόρου χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ κιν τὴν παρουσίαν πολλῶν ἐξ αὐτῶν. Μερικὰ εἶνε τοποθετημένα κάτω πλοῖον τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ ἄπαντα ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν λόφων. Τὰ ὀχυρώματα εἶνε κατασκευασμένα κατὰ τοιαύτον τρόπον, ὥστε νὰ προστατεύωσι τὰ μίλλιον ἢ ἦντο εὐθὺς ἐκτείνοντο μέρη τῶν Στενῶν, διὰ νὰ εἶνε δυνατὴ ἡ διὰ τῶν πλοίων τῶν ἐναντίον πλοίων ἐρχομένων μακρόθεν, διερχομένων καὶ διελθόντων. Ἀλλ' ἂν καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτη ἐγένετο μεγίστη ἐργασία εἰς τὸν Βόσπορον, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ ὀχυρώματα τοῦ μέρους τούτου, ἔστω καὶ ἀν

προσβληθῶσι μόνον ἀπὸ βορρᾶ εἶνε ἐλγότερον ἰσχυρὰ καὶ κατώτερα κατ' ὀφθαλμὸν τῶν ἐπὶ τῶν Δαρδανελίων κειμένων. Ἐνεκα τῆς ὑπάρξεως τῶν γραμμῶν τῆς Τσατάλτζας δὲ ἡτο δυσκόλον νὰ προσβάλλῃ τις τὰ φρούρια τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἢ ὁρθέστερον, δὲ ἡτο ἀναγκαῖον ἐπὶ ἂν ἀποβιβάσῃ σῶμα νὰ ἀποβιβασθῇ κατὰ ἐν τὸς, δηλαδὴ πρὸς ἀνατολὰς τῶν γραμμῶν τούτων. Ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὁμοῦ πλευρᾶς δὲ ἡτο δυνατόν νὰ ἀποβιβασθῇ στρατιώματα ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τὰ ὁποῖα νὰ βοήσωσι πρὸς τὴν ὀπισθεν νῶν Ἀσιατικῶν φρουρίων χωρᾶν. Εἶνε γνωστόν ὅτι ἡ ἀμυντικὴ δύναμις τῶν Δαρδανελίων καὶ Βοσπόρου ἡδύνατο νὰ ἐκτείνοντο ἐπὶ τῆς ταποθετησεως τορπιλῶν, ἀλλ' αἱ εἰδικαὶ συνθήκαι αἰτίνας ἐπικρατοῦν εἰς τὰ μέρη ταῦτα εἶνε ὅτε μὲν ἐντοῖαι δὲ δὲ δυσμενῆς πρὸς τὴν χρησιμότητά των ἀσάφην αὐτῶν πολεμικῶν συνθηκῶν. Ἐνφ τούτοις τὸ ρεῖμα τὸ κινούμενον σταθερῶς ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου διὰ μέσου τοῦ Βοσπόρου, τῆς Προποντίδος καὶ τῶν Δαρδανελίων πρὸς τὴν Μεσόγειον, χωρὶς οὐδέποτε νὰ στρέφεται πρὸς ἀντίθετον διευθύνσιν, εἶνε προφανές ὅτι ταῖνα νὰ παρασύρῃ πάντοτε πᾶσαν ἐπιπλέουσαν τορπιλὴν ἢ ἐξ ὁρίσθη ἔξωθεν καὶ πλοῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ εἰς ἄλλας θέσεις τῆς Προποντίδος πρὸς τὰ Δαρδανέλλια καὶ τὴν Μεσόγειον. Τὸ τοιοῦτον φυσικὴ σημαίνει ὅτι τοιαῦτα ἐπιπλέοντα τορπιλλὰ ἐνφ δύνανται νὰ καταστῶσιν ἐπικίνδυνον διὰ πάντα στόλου ἐπιχειροῦντα νὰ εἰσέλθῃ ἐνδὸς τῶν Δαρδανελίων, εἶνε ἐντελῶς ἀρρηστοὶ δι' ὁμοίαν ἀντίρρησην ἐνδὸς τοῦ Βοσπόρου.

Ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως καθιστᾷ τὴν προστασίαν τῆς ἀπὸ τῶν μέρους τῆς ἐξῆρας ἀναγκαῖαν μόνον ἀπὸ μίας πλευρᾶς. Τούτο συμβαίνει διότι ἡ Κωνσταντινουπόλις κείται ἐπὶ εἰδὸς χερσονήσου ὀριζομένης πρὸς νότον ὑπὸ τῆς Προποντίδος καὶ πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡ χερσονήσος αὕτη ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Βοσπόρου ἐπὶ πενήντηνα περίπου μίλια πρὸς δυτικὴν κατὰ τὸ πλείστον διευθύνσιν. Τὸ πλάτος τῆς αὐτῆς βαρυνθῶν ἀπὸ εἰκοσι καὶ πέντε μιλίων μέχρι τεσσαράκοντα καὶ ἐπὶ ἐπὶ γραμμῆς ἐκτείνοντο ἀπὸ Ἡρακλείας ἐπὶ τῆς Προποντίδος πρὸς τὴν Μήδειαν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Τὰ ὀχυρώματα αὐτῆς τῆς χερσονήσου τὰ προστατεύοντα τὴν Κωνσταντινουπόλιν, δύνανται νὰ διαιερεθῶσιν εἰς δύο κατηγορίας:

1ον) Τὰς γραμμὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀποτελούμενας ἀπὸ ἑνα ἐσωτερικὸν καὶ ἑνα ἐξωτερικὸν κύκλον προχωμάτων, καὶ ὁποῖα ἐκτείνονται ἀπὸ τοῦ Μακροχωρίου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, εἰς ἀπόστασιν δύο καὶ ἡμίσεος περίπου μιλίων δυτικῶς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πόλεως πρὸς τὸ Μπουγιούκ Ντερέ ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου περὶ τὰ δώδεκα περίπου μίλια μακρόν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὰ ὀχυρώματα αὐτὰ ὑπερῶς παρημελημένα, ἢ δὲ δύναμις τῆς ἀμύνει τῶν εἶνε κατὰ τὴν τῶν τῆς Τσατάλτζας.

2ον) Τὰς γραμμὰς τῆς Τσατάλτζας, κειμένης πρὸς τὰς δυτικῶς τῆς πόλεως. Αὗται ἐκτείνονται καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ ἰσθμοῦ καὶ ἀποτελοῦν τὰ κύρια ὀχυρώματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ μέτωπον στενοῦται πρὸς νότον διὰ τῆς λίμνης Μπουγιούκ Τσεκμεζ καὶ πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τῆς λίμνης τῶν Λέρων ἀρριπμένης οὕτως ἐκτάσεως 15-16 μιλίων ἢ πρὸς προστατεύεται ὑπὸ φρουρίων.

Ἀθήναι Παῦλος Ἡ. Ρισκας

36

χὴς ὁμοί, ὀνόματα ὅλων τῶν κατασκευασμάτων τοῦ μέρους!

Δὲν τὴν ἀπαθῶ, διότι ὑπερβυθίζει τοὺς ἰχθύεις, οἱ ὁποῖοι καταβροχθίζουν τοὺς ναυαγούς.

— Δὲν θάλω τίποτε ἄλλο ν' ἀγαπήσῃς πλὴν ἐμοῦ οὐδὲ τὸν ἀέρα, οὐδὲ τὸν ἥλιον.

— Τί εἶνε ὁ ἀῆρ καὶ τί ὁ ἥλιος, ὅταν εὐρισκομαι μακράν σου; Μισοῦ τὸν ἥλιον, διότι φανεῖται τὴν ὠρίαν γύναι, κατὰ τὴν ὁποίαν διγμαι νὰ εἶδῃ.

— Δὲν ἡγάπησες ἄλλοτε ποτὶ;

— Μίαν φοράν ἡγάπησα, ὅταν ἡγάπησα, σέ... ἄλλην φοράν δὲν θ' ἀγαπήσω.

— Λέγονται οἱ ἄνδρες εἶνε ἀστατοί.

— Τὸ λέγονται ἐπίσης καὶ διὰ τὰς γυναῖκας.

— Τάχα νὰ εἶνε ἀλβέρτες, ὅτι ὁ ἀνθρωπος λησμονεῖ τὴν ἀγάπην ποῦ ἔκαμε μίαν φοράν;

— Ἀν εἶνε ἀλβέρτος αὐτό, τότε ἐγὼ ἀισθάνομαι, ὅτι δὲν εἶμαι ἀνθρώπος... Εἶμαι Θεός.

Τόσφ γεγαυμένη εἶνε ἡ ἀγάπη εἰς τὰ στήθη μου.

— Θεὸς δὲ ἦσαι... τὸ πιστεύω, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπᾷ ἄνθρωπος ἑνα θεόν καὶ ἐγὼ δὲν ἀγαπᾷ ἄλλον ἐκτὸς σου.

— Ὁ μὴ ἀγαμνήνῃς τοὺς θεοὺς εἰς τοιαύτας ὥρας!

— Καὶ σὺ μὴ τοὺς φοβῆσαι... Οἱ θεοὶ εἶνε ἀγαθοὶ καὶ δὲν εἶνε δυνατόν, παρὰ νὰ ἀγᾶλλον, ὅταν βλέπουν δύο ἀνθρώπους ἀγαπομένους ἐξ ἡμᾶς. Μόνον οἱ ἀνθρώποι εἶνε κακοὶ καὶ βασίζον τὴν κακίαν των εἰς τὰς ἀπαγορεύσεις διδόν τὸν θεόν.

— Ὁ ἥλιος, σῆσου ὀπισθεν τῶν κορυφῶν καὶ μὴ ἀνταίχῃς γρήγορα, διότι ποτὲ δὲ ἀπαυθῇ τὴν Ἥρην;

— Ὁ ἥλιος δὲν σὲ ἀνοίει... Προχωρεῖ. Ἰδοὺ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, ὑπερ τὴν ἀγαντῇ Ἀσίαν, διαγράφονται αἱ πρῶται τῆς αἰγῆς ὠχρότητες. Πλησιάζει ἡ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ μας καὶ δὲν σὲ ἡρώησας ἀκόμη; πῶς ἦλθες ὡς ναυαγός; ποῦ εἶνε τὸ πλοῖόν σου καὶ ποῦ τὸ ἐνδομὸν σου;

— Εἶνε πολλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ σπαταλήσωμαι τὰς ὁράας στιγμᾶς. Ἥλθα κολυμβῶν.

— Θεοὶ!...

— Σ' ἐξέλεψε;

— Καὶ πῶς δὲ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν Ἀβυδον;

— Ὅπως ἤλθα.

— Κολυμβῶν;

— Ἡ ἀγάλή σου μοῦ ἔδωκε νέαν ζωὴν. Δὲν αἰσθάνομαι πλέον κόπον... Εἶμαι ἱκανός νὰ διαπλεύσω ὁλόκληρον τὴν Προποντίδα.

— Λεάνδρε!...δὲν εἶνε δυνατόν αὐτό!

— Ἐγὼ δὲν εἶνε οὐδ' αὐτό, τότε θρήνησέ με ἀπὸ τώρα... Ἀλλ' ὅχι...τὸ αἰσθάνομαι...δὲν σ' ἐπαύω.

Τὴν ἀπεχαιρέτισε καὶ ἐξοφλῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνφ ἡ Ἥρην γονιμότησας ἀπῆλθεν ἐκ τῆς ἀμύνει πρὸς τὸν Ποσειδῶνα.

Ἐπὶ ἑνα μῆνα ἐξηκολούθησεν ἡ συνάντησις τῶν δύο ἐραστῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Ὁ Λεάνδρος διέσχισε τὸ πέλαγος κολυμβῶν

καὶ ἔφθανεν εἰς τὸν πύργον τῆς Σητοῦ.

Ἐνφ ἡ Ἥρην ἀπέμασε τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἐμίσησε.

Καὶ πάλιν περὶ τὴν αἰγὴν ἐπέστρεψεν ὁ Λεάνδρος, κολυμβῶν, εἰς τῆς Ἀβύδου τὰς ἀκτῆς.

Καὶ εἰς πλεον δὲν τὸν ἀνελήφθη.

Οὕτως αὐτὸς ὁ Προκλῆς εἶπε πλεον λόγους νὰ τὸν ὑποπτεύσῃ.

Ὅλοι τὸν ἐνόμιζαν θεραπευθέντα, καθ' ἣν ἐποχὴν ἀκριβῶς ὁ Λεάνδρος ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἀκορῆστος ἀγάπης του.

Ὁ γέροντος ἱερεὺς δὲν κατόρθωνε νὰ ἐξηγήσῃ τὰ συμβαίνοντα.

Ἡ Ἑσθὴ εἶχε δι' αὐτὸν ἀπολεσθῇ καὶ ἐνόμιζε, ὅτι ἐδραπέτευσε, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν φυλάκισιν ἐν τῇ ναφ, ἢ ὅτι κατέφυγεν εἰς Ἀβυδον διὰ ν' ἀγαπήσῃ ἀπὸ τὸν Λεάνδρον.

Ἐκεῖνος ὅμως, ὅτε πάντων τὸν ἐξέπληνεν, ἦτο ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν παρετήρει εἰς τὴν ψυχὴν τῆς κόρης.

Ἡ Ἥρην δὲν ἀνέχεται πλέον καὶ συνεπῶς, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἱερέως, εἶχε θεραπευθῇ.

Μία παραφορά τῆς νεότητος, ἐσκέπτετο ὁ Εὐρύκλος, ἦτο ὅλη ἐκείνη ἡ περιπέτεια. Ἡ παραφορά παρελθε καὶ ἡ Ἥρην ἡσύχασε.

Ἦτοις τῶρα καὶ αὐτὸς, κατε

8

ΣΚΙΤΣΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕ ΤΗ ΚΑΠΠΑ

— «Κλουράκιασα ξηροψημένασα».
— «Εδώ ο Γιάννης με την κάππα».
Έτσι τραγουδιστά με ζωηρή φωνή, σημειώνοντας την εμφάνισή του στο σχολείο κάθε πρωτό, ο Γιάννης ο κουλουράς.
Ήταν «Πειρώτης».
Ανθρώπος γερός κράσεως σκληραγωγημένος, πλασμένος μόνο για τη δουλειά του κουλουρά.
Ερχότανε κάθε φθινόπωρο από κάποιο χωριό των οπλαρχηγών τότε Ίωαννίνων και καθώς ήταν με τα γραφικά φορέματα της «Ηπειρού» και με τη κάππα του, έτσι έκαμε και τη εμφάνισή του στο μικροκόσμο των σχολείων, με το στεργγυλό ταβλά των κουλουράδων.
Με γαλυνιές και κολακείες που έκαμε στους μαθητές καταρώθηκε να σύρη την εκτίμησή του, στο ταβλά του, και όταν καμιά φορά άρχοντες να φθάση με τον σωρό των κουλουράδων του, και το σχολείο ήταν πολιορκημένο από άλλους κουλουράδες, όταν έφτανε, από μακριά έτόνιζε με φωνή υψωμένη.
— «Εδώ ο Γιάννης με τη κάππα».
Και πράγματι ένεσκηπτε με το ταβλά του, και με τη κάππα.
Από τότε οι μαθητές συνείδησαν να τον φωνάζουν: «Γιάννη με τη κάππα» για να τον ξεχωρίζουν από ένα άλλο εντόπιον κουλουράτη Γιάννη που φορούσε ένα ξεχωρισμένο παλτό....

Ο Γιάννης με τη κάππα έφευγε κάθε άνοιξη και ήχετο κάθε φθινόπωρο για να φύγη πάλι με γεμάτο το κερί λίρες και χαρτιά. Για κάμποσα χρόνια δε φάνηκε καθόλου. Ο μικροκόσμος του σχολείου έχασε τον αγαπημένο του κουλουράτη.
Πέρασαν χρόνια πολλά, και οι μικροί μαθητές έγιναν στρατιώτες της στρατιάς του θανάτου.
Τα παιδάκια εκείνα που τριγύριζαν με βουλμία τον ταβλά του «Γιάννη με τη κάππα», τριγυριστά τώρα, άδρες αυτοί, κύκλωναν τη διειρημένη πόλη της κυρτά-Βασιλικής, κι από στιγμή σε στιγμή έβγαιναν το αματόβαφο Μπαζάνι, με ένα πυρίνο κύκλο, που λέει κι ήταν σκληρή καμιάς ύποχθονος στανινής πυρομαχίας....

Αι κορυφές του Δρίσκου έλαμψαν από τις πρώτες τουφεκίες των Γαριβαλδινών, το κόκκινο χρώμα της στρατιάς του Ρώμα, γυάλισε. Πάνω στις οπλαρχηγικές βουνοκορφές πορμήνινα της αλματοχυσίας που σε λίγο διάβαρε τις άγιες πλαγιές του Δρίσκου....
Η μάχη ήρχισε....
Τα βόλια των εχθρών συμμαζωχτά, σκοπεύον τους ερυθροχίτωνες... Αυτοί με τη μεγαλύτερη αταραξία προχωρούσαν....
Με τώρα ο εχθρός χρησιμοποιεί και πολυβόλα....

Τα γενναία παλληκάρια προχωρούν ανήφιστα... μα κάπου... κάπου τα άσμα βόλια των εχθρών ξεπλούνουν κάτω τους Γαριβαλδινούς, σαν παταρούδες από το αλπίτικο δρεπάνι του γεωργού....

Σ' ένα χαντάκι στη ρίζα ενός έλατου, πνίγεται στο αίμα του, ένας τραυματίας....
Πρό δλίγον ένα φαριμακμένο βόλι των πολυβόλων σφηνώθηκε στο στέγος του, έγειρε κάτω βρούς, και το αίμα το αλικο έτρεξε, κοκκίνησε τα ρούχα του πολεμιστού, κι' ύστερα έπληξε πάνω στο χέλι του τραυματία....
Μαρε παιδάκι, ναίεις νοσοκόμος δεν είνε εδώ; πεθαίνει μαρε παιδάκι....
Ξεφώνισαν ο τραυματίας, κι' έγειρε βαρειά το κεφάλι του πάνω στο τραυματιομένο στήθος του....

Σε λίγο ο νοσοκόμος έφθασε, έπληξε με σουλμάτι το τραύμα, έκανε το επίδεσμο, τούδωσε λίγο κονιάκ να πιή, και ρώτησε το τραυματία πως τον λένε.
Ο τραυματίας με κόπο τούπε, πως λέγεται «Γιάννης Κατσός».
Ο νοσοκόμος ού να ξαφνίσθηκε, έσκυψε πάνω στο τραύμα, κτύπησε με προσοχή τα χαρακτηριστικά του κι' έμεινε απολιθωμένος.
Κάτι σαν παλαιά ανάμνηση, σαν παλαιά γνωριμία του έρχονταν ε' ερυθροχίτωνας τραυματίας....
Έξαφνα του ήρδαν ή ένθιμησι.
Αυτό: ήτο, μάλιστα.

ΕΛΛΑΣ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕ ΤΗ ΚΑΠΠΑ

Και ρώτησε το τραυματία:
— Μήπως είσαι ο Γιάννης ο κουλουράς με τη κάππα, που έρχονταν στη Καρδίτσα;
— Ναι, εγώ είμαι, είπεν ο τραυματίας κι' έκλεισε τα μάτια του.... σιγά....
— Ο νοσοκόμος έσκυψε κι' έπιασε το χέρι του τραυματίου, ήτανε έντελως κρύο.... έβαλε το χέρι στη καρδιά, αλλά δεν ένοιωσε κανένα παλμό....
— Ο «Γιάννης με τη κάππα» ήταν πεινά γερός....
— Ένα δάκρυ κύλισε στα μάγουλα του νοσοκόμου....
Τη στιγμή αυτή περνούσε ένας λοχαγός με το σπαθί στο χέρι.... ένοιωσε το νεκρό.... κατέβασε το σπαθί, κι' έβγαλε το πηλίκιό του.... Χαιροτούσε ένα άγνωστο μαχητή του μεγαλείου της πατρίδος μας.
Ο νοσοκόμος τούπε σύντομα πως ο νεκρός ήταν κουλουράς διαν αυτός ήτο μαθητής... και πως τη στιγμή που τον έβγαλε μόλις την ύστερη στιγμή τον άνευγνώρισαν....
Ο λοχαγός ύψωσε πάλι το ξιφός του, έκαμε ένα βήμα προς τα εμπρός και κτυπώντας το νεκρό είπε: «Τιμή στο παλληκάρι».
Κι' έφυγε....
(Καρδίτσα)

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ

Η Έλλη άνοιξε σιγά την πόρτα που οδηγούσε από την αίθουσα στην ταράτσα... Μέσα στην αίθουσα χορεύανε ζευγαρωμένοι οι χορευτές, στους άπαλους ήχους της τσιγγανικής μουσικής.... Αυτή όμως διέδινε απλά τα βλέμματά της στο θάλασσο, που τα κύματα χτυπούσαν εκεί κάτω στο περιγιάλι.... Τα μάτια της έγνευσαν από δάκρυα. Πόσο μόνι, πόσο εγκαταλειμένη ήταν μέσα σε τέτοιο πανηγύρι... Μπροστά της παρουσιάζονταν όλο το παρελθόν. Ήταν στα δεκάδη χρόνια της, όρφανα από γονείς, εμπιστευμένη των εαυτών της στο θεό της, και από τον πρώτο χρόνο, έδε γύρω της να μαζεύονται πολλοί, που προσέφεραν αγάπη, αλλά που κανένας δεν αγαπούσε την ίδια, παρά τη μεγάλη παρουσία της... Μόνον ένας άνθρωπος δεν την έπλησίασε ποτέ. Εθνομικός ήταν πάντα μαζί της ο Νίκος, αλλά ποτέ δεν περνούσε τα όρια της σοβαρότητας κοντά της. Πάντοτε ήταν σχεδόν ψυχρός μαζί της. Η ψυχρότης όμως αυτή έπληγχε την Έλλη, και της έπεσε η ίδια να προσελκύσει το Νίκο. Στην αρχή της εφάνηκε άστερο, αλλά μία μέρα ξύπνησε με την πεποίθησι ότι δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτόν. Ο θεός της που ήθελε καλά ότι ο Νίκος δεν την αγαπούσε, προσάπνευσε να της βγάλει απ' το νου της την τρελή αυτή απόφασι, αλλά ούτε α συμβουλά, ούτε τα παρακάλια του, ούτε αι φοβέρες του μπορούσαν ν' αλλάξουν την απόφασί της.... Και έπειτα από δυό χρόνια η Έλλη ήταν γυναίκα του Νίκου.

«Αλλά ο μήνας του μέλιτος πέρασε—περίεργο!—πολύ γρήγορα. Σε λίγο η Έλλη ήλθε στην ανάγκη να καταλάβη ότι ο Νίκος, όσο πήγαινε και απομακρύνονταν από κοντά της, ότι ξανάρχιζε την παλαιά άσκητη ζωή του, στην οποία ήταν συνειθισμένος... Η ζωή της έγινε μαρτύριο... Τόαν άκολουθούσε σε όλες τις γιορτές και πανηγύρια όπου έπληθαι τον έβλεπε να γλυκομιλάει με άλλες. Είχε καταστήσει να γελάει και να μιλάει με γυναίκες που τες έβλεπε να άρπαζούν την εύτυχία της. Οι συγγενείς της, όσοι είχαν προμαντεύσει την άτυχία του γάμου της, την περιγελούσαν και την περιφρονοσαν.... Και αυτό διαρκούσε ένα χρόνο τώρα....

Ακουμπισμένη στα κάγκελα με τα βλέμματά της στην ακροθαλασσία, όπου παλεύανε τα κύματα, έβλεπε η Έλλη τον χορό, τους έπισκεπτας της, άποροφημένη από τες θλιβερές σκέψεις της.... Αλήθεια την γελούσε ο Νίκος της... αυτό ήταν φανερό... το έλεγαν πλέον όλοι... αλλά τι μπορούσε να κάνει... ίσως ήταν μόνον μία ιδιοτροπία του... Έξαφνα κάποιος ψιθύρος την άπέσπασε από τες σκέψεις της... Κάτω στον κήπο έπληθαι ένας να γελούσε... Έπέρασε μπροστά της χωρίς να τους άναγνωρίση. Έσφαιρα εστάδηναν κάτω από την ταράτσα. Στην άκμή της Έλλης έφθασαν κάτι λόγια, κάτι λόγια που την έκαμαν να παγώσει... Ήταν ο Νίκος της, που μι-

λούσε με μία νέα φίλη της, τη Μαίρη που την αγαπούσε τόσο η Έλλη:
— Σε αγαπώ... πιστεύω μου πως σε αγαπώ... έλεγαν ο Νίκος....
— Και η Έλλη; ρώτησαν εκείνη.
— Α! μ' αυτή δεν με συνδέει τίποτα... έδεχθηκα από οίκτο την αγάπη της... ποτέ μου όμως δεν άποσπάρηκα στην αγάπη της....
— Ένα μικρό μείδιμα έφάνισε το πρόσωπο της Έλλης... Τραβήχθηκε πίσω για να μην την άντιληφθούν....

— «Αλήθεια... ποτέ του δεν μ' αγαπήσε... γιατί λοιπόν ν' άμω εδω...» έσπεύθη η Έλλη.
Σιγά-σιγά κατέβηκε την έδλινη σκάλα, έφθασε στο πάκο, κι' έβγινε έξω στο περιγιάλι... Ο ήλιος μεγάλος, πελώριος, κόκκινος, σαν αίμα, έγερονε απλά στον όριζοντα... η θάλασσα φωτίζονταν με τες τελευταίες του ήλιου ακτίνες... Και άγάλια-άγάλια, σαν τον ήλιο που έγερονε στον όριζοντα, άγέβαινε στην καρδιά της η μελαγχολία....
— «Α! την ώρα αυτή τη γλυκύτατη και λυπητερή, πόσες καρδιές μ' άπελειώμενα δάκρυα δεν κλαίνε τους πεθαμένους πόθους των... και πόσα όνειρα κι' έλπίδες δεν άποκοιμούνται απλά και σιγαλά σαν τον ήλιο, μέσα στο σκοτάδι που καβαλάνει γύρω της...» έσπεύθη η Έλλη.... Έκροχόλησε γρήγορα. Η θάλασσα τώρα έσπασε ο' άγρια κύματα... Ένα κύμα... και τα νερά άγγιξαν τα πόδια της....
— «Ακόμα πειό βαθιά... ένα κύμα περνούσε απάνω της... Ένα μικρό ναυούρισμα... και τα όγρια κύματα συνεχίζουν το δρόμο τους...»
— Εκεί επάνω στην παραθαλάσσια έπαυλη χορεύον χαριτωμένα ζευγάρια άνεγνωστα, και άντηχον οι ήχοι μιάς σιγανής μουσικής...
(Αθήνα 24) VIII 1914.

Αλέκος Ι. Βαμβακινής

Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Γνωρίζετε την καταγωγήν του Έθνικου «Υμνου της Μεγάλης Βρετανίας, «Θεέ, σάβε την Βασιλείαν»;
Είνε άρκετα περιέργος.
Η Άγγλια άρπεί τον έθνικόν της ύμνον εις την Γαλλίαν, ίδου δε τίνι τρόπῳ:
— «Ήμεραν τινά, η κ. δέ Μαντενών είπεν, ότι έπεθύμει να μελοποιήσουν όρατον ύμνον διά να ψάλληται υπό των δεσποινίδων της βασιλικής αλλής του Άγιού Κύρου, δούκις ο βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΔ', ελίσχοντο εις το παρεκκλήσιον. Η έπιθυμία της κ. δέ Μαντενών δεν έβρόδυνε να πραγματοποιηθή και άια τη είσοδῳ του Λουδοβίκου ΙΔ', εις τὸν Άγ. Κύρον, αὶ δεσποινίδες τὸν ὕμνον έμελυναν τὸν έπόμενον ύμνον:

Grand Dieu, sauvez le roi;
Grand Dieu, vnsgez le roi?
Vive le roi!
Que toujours glorieux,
Louis victorieux,
Voit ses ennemies
Toujours soumis!

ήτοι:
Ύψιστε Θεέ σῶσον τὸν Βασιλέα!
Ύψιστε Θεέ, έκδικήσον τὸν Βασιλέα!
Ζήτω ο Βασιλεὺς!
Εἴθε, πάντοτε ένδοξος
ο Λουδοβίκος νικητής
Νά βλέπῃ τοὺς εχθρούς του
εἰσπεσε ὑποταγμένους!

Μετά τινά χρόνον έκτοτε, ο διάσημος μουσικός Χένδελ, εύρισκόμενος έν Γαλλίᾳ, ήκουεν έν Βερσάλλειᾳ ψαλλόμενον τὸν ὕμνον τούτον πρὸς λαμπράν δρχήσαντα καί έμεινε έκπληκτος εκ τῶ άρμονικῷ καί μεγαλοπρεπὸς ὕμνῳ του.
Μετά τινά χρόνον έκτοτε, ο διάσημος μουσικός Χένδελ, εύρισκόμενος έν Γαλλίᾳ, ήκουεν έν Βερσάλλειᾳ ψαλλόμενον τὸν ὕμνον τούτον πρὸς λαμπράν δρχήσαντα καί έμεινε έκπληκτος εκ τῶ άρμονικῷ καί μεγαλοπρεπὸς ὕμνῳ του.

Ο Χένδελ έλαβε τὴν άδειαν παρὰ τῆς διευθυντρίδος τοῦ Άγιου Κύρου ν' άντιγράψῃ τὸ μουσικόν έργον καί δε έπέστρεψεν εις Άγγλίαν, το προσέφερεν εις τὸν βασιλέα Γεώργιον Α'.

Λοιπὸν τίς ο συνθέσας τὴν μουσικὴν ταύτην; Ο Λουλά, οὗτινος τὸ μουσικὸν τάλαντον έδωσε τῇ Άγγλίᾳ τὸν περιφρμον έθνικόν της ὕμνον «Θεέ σάβε τὴν βασιλείαν».
(Μυτιλήνη)
M. Εὐσερατιδής

Από την προσεχή Κυριακήν εις τὴν Ἑλλάδα
ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ
Νέον Ἑλλήν. μυθιστόρημα Jc. Ποταμιάνου

ΕΛΛΑΣ

ΕΝΩ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΑΛΛΗΛΟΣΦΑΖΟΝΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Τί φέρεται η γυναικεία χειμωνιάτικη μόδα.—
Από το Παρίσι εις Βερολίνο, δι' Ἀμερική!—Ελευθερία στα πόδια!—Ο άντρίτσους των άντραβέ.—Κυρίες σαν καμπίνες και σαν άντεστραμέννα άνθη.—Ο ρόλος της κνήμης, ποῦ... έκπολιτίζει.—Δι ζώναι, οι μπότες, τα καπέλλα.—Σχήματα και χρώματα.—Αλλά και η άπλότης δεν πεθαίνει!

Τί θύρινον είνε η γυναικεία!—
Ένθ' όλος σχεδόν ο κόσμος άλληλοσφάζεται, πεσοκοβείται, κοιμωιάζεται, ένθ' το άνδρσπον αίμα τρέχει ποταμιχδόν, ένθ' όλη η έρώτη περναί διά πυρός και σιδήρου, — οι γυναίκες το χαβό τους!

Έκτειλόν βέρβαι παντοῦ φιλανθρωπικά έργα, περιποιούνται τους τραυματίες, φροντίζουν για τα ένοχματα και για τις οικογένειες των έπιστρατών, άλλα πούθενά δεν στρατεύονται. Έκπόμενος τους μένει καιρός να σκεφθούν και την μόδα.
Κ' εἶσι η άδελφική μόδα από διατίας τώρα ισταμινισμένη, ένθ' η γυναικεία πάντα υπάρχει και έξελίσσεται....
Και μάλιστα η έφετενική χειμωνιάτικη μόδα—η μόδα της έποχής αυτής που τώρα μόλις άρχίζει στο Παρίσι, — μάς φέρει ποικίλα πράγματα ένοιαφέροντα και άποκαθίσταται σε ιδιαίτερον δίκον της ρυθμόν.
Κάποιον ρυθμόν: πυρετώδους δράσεως. Κάτι μίσηση της πολεμικής βέρβαι δράσεως. Μα κατά μίσηση μόνον.
Παρακάτω θα ίδουμε αυτόν τὸν ρυθμόν καλύτερα, με όλες τας λεπτομερείας του.

Τα Παρίσια φύλλα—τα περιοδικά, και τ-όλοις αὶ καθημερινῇ έφημερίδες— δεν παύουν να μάς δίδουν πληροφορίας, σημειώσεις και έντυπώσεις περὶ της νέας μόδας του χειμῶνος στο Παρίσι.

Γιατί είνε άξιοσημείωτον ότι, η μόδα δεν έπαυσε να βγαίνει από το Παρίσι.
Και' άρχως—μόλις άρχισεν ο πόλεμος—έξελησθ' ο φόβος μήν παύση το Παρίσι να ελνε κέντρον της μόδας και μετατεθῇ το κέντρον της παγκοσμίου μόδας στην Ἀμερική.
Αλλά οι Παρισιάνοι και μάλιστα οι Παρεζόνες το έπλησαν ζήτημα φιλοτιμίας έθνικής το ζήτημα της μόδας. Και ένθ' σιγά-σιγά η πρώτη άναστασις του πολέμου έκταραχθίεν, οι έργαζόμενοι γύρω από την εμφάνισιν της μόδας στο Παρίσι έσυστηματοποίησαν πάλιν την έργασίαν των σαν πρὶν.

Κ' εἶσι τώρα πιά, σαν και άλλοτε, η γυναικεία μόδα έχει κυρίως πηγήν της το Παρίσι.

Μά έκείνο που ιδιαίτερα είνε άξιοπαράτη-ρητο, αλλά και περίεργο είνε τούτο:
Οι η Γαλλική γυναικεία μόδα επιβάλλεται και σήμερα άκόμη στην Γερμανίαν!
Αυτό το βεβαίως Γαλλική έφημερίς.
Γράφει ότι η Γαλλική μόδα, όπως συνέβαινε πάντα, μεταδίδεται πρώτα-πρώτα στην Ἀμερική, όπου υπάρχει το ζήτημα άφροντων και η διάθεσις πρὸς κάθε νεωτερισμόν. Και από την Ἀμερικὴ η μόδα μεταφέρεται στην Γερμανίαν. Έκεί παθαίνει μικράς τινος μεταβολάς. Αλλά στο σύνολον και στον ρυθμό της μένει η Γαλλική μόδα όμοια και στο Βερολίνο όπως και στο Παρίσι, από όπου έ-ξήλθεν.

Κ' εἶσι οι Γερμανοί και οι Γάλλοι άλληλοσφάζονται και συγχρόνως οι Γερμανίδες μωμούνται το ντύσιμο των Γαλλίδων!

Τι περίεργα πράγματα συμβαίνουν υπό τὸν ήλιο!...

Από μίαν νεωτάν Γαλλικήν έφημερίδα μεταφέρουμε πληροφορίας για την έφετενικήν χειμωνιάτικην μόδα του Παρισίου. Για τὸν ρυθμόν της και για τας λεπτομερείας της.
Το κυριότερον γνωριμία της μόδας που όλοια μάς εχεται είνε το ότι τα γυναικεία πόδια, κυρίως τα γόνατα άφίνονται ελευθερά. Τα γυναικεία πόδια πιά η μόδα τα άπελευθερώσε τελείως! Δεν τα περιορίζει πιά, δε θέ αφίγει, δεν μικραίνει διά της βίας το βήμα της γυναικός. Το άφίνει μεγάλο και ελευθερόν.
Οι φοβότες τώρα πιά έγιναν τελείως λα-

τιές και μάλλον κοντές. Μονές, η διπλές η πολλαπλές. Κυρίως έπικρατεί το σχήμα της φουσταελλας.
Εἶσι το σύνολον του φορέματος της γυναικός παρουσιάζει το πλατύτερο μέρος του γύρω στα γόνατα. Έκεί πλαταίνει τελείως. Και άν εξακολουθῇ από μέσα άλλη φούστα, αυτή δεν έμποδίζει καμμίαν κίνησιν. Αυτή στενεύει απλά και χαίρειται τὸς κνήμας, χωρίς να τας περιορίζει.
Εἶσι τα κάτω μέλη των κυριών και δεσποινίδων μάς άφίνονται τελείως ελευθερά.
Και ίδου ότι εφθάσαμεν εις διάστημα μικρότατον εις τὸν άντίποδα άντραβέ φούσας που έδανε κυριολεκτικῶς τα πόδια των κυριών και των δεσποινίδων.
Πόσο γρήγορα η μόδα φθάνει εις τα άκρα!

Το βήμα της κυρίας και της δεσποινίδος πιά γίνεται ελευθερόν, γαργό, ελαστικό, άδέσμευτον. Άνεβαίνει πιά καθεμία ελευθερά στο τράμ, στο άμάξι, στο ότῳ, στις σκάλες. Τρέχει ελευθερά παντοῦ....
Αλλά συγχρόνως δείχνει κατῶ....
Η γυναικεία πιά δεν δείχνει μέσην, πλάτες, χέρια, στήθη. Δείχνει μόνον κνήμας!
Ίσως είνε το πάγμα μεροληπτικόν. Γιατί δεν έχον όλες ώρατα πόδια. Ένθ' υπάρχουν πλείοται έχουσαι ώρατα άλλα μέλη του σώματος....
Ας άφίσωμεν όμως την μεροληπτικότητα αυτήν της μόδας.... Ας το έμπελέξουν μαζί της όπως θέλουν οι άδικούμενοι!

Υπάρχει όμως και κάπως γενικωτέρα γνώμη. Δηλαδή γνώμη εξετάζουσα το ζήτημα γενικώτερον. Έξετάζουσα το ζήτημα της επιδεξείας της κνήμης από άπόψεως...κοινωνικής!

Είνε Γαλλικήν δε η γνώμη.
Λέγουν:
Ο ρόλος της κνήμης είνε ύποτατα έκπολιτιστικός! Ο πλατύς ποδόγυρος, αυτή η κοντή φούστα που άφίνει ελευθερά να φαίνεται η

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ *

Από την Κέρκυρα
Κέρκυρα.—Κατά την παρελθούσαν Κερικωνικήν αι δύο ομάδες των προσκόπων της πόλεως μας και η μεν πρώτη υπό την άρχηγίαν του κ. Νικολαΐδου έξεδραμεν εις Ἀγιάλην, η δε δευτέρα υπό τὸν κ. Κόντην έξεδραμεν εις Μπελνίτσες. Άμφότεραι δε αι ομάδες έπαυήσαν την δην έσπερινήν κατεγυμνασιάνην εκ της έκδρομής αυτών.

Παν. Σ. Δαπέργολας
Μαθητῆς Γυμνασίου

Από την Λαμία
Λαμία.—Το παρελθόν Σάββατον περὶ ώραν 2αν οι προσκοποι μας συνάχοντες εν τῷ Γυμνασίῳ έξεδραμαζ εις τὴν δέσιν Πεντάκτια κατάθε της Ιστορικῆς Ἀκροατίας. Έκεί, άφου άναπαύθησαν επ' όλίγον, ήρχισαν να άφύγοις λάκκους πρὸς άνταναίν δένδρον υπό την επίβλεπν του κ. Νομογεωπόνου και του φιλοπροδου ήμῶν ομηάρχου κ. Άγαστασίου. Άφου δε έσκαψαν άρκετά συνετάχθησαν και πλήρεις σφρίγγος το ζήτημα της έστρεψαν.

ΣΕ ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ

Τὸ κέρνυ σου το κομῖ τ' όμορφο βόδιόν σου τ' όλόγρια μαμάκια σου η άδονοαλιά σου μουκαγαν την καρδιά.

Σάν του Μαγιοῦ το λούλουδο νεράδι μου ναύθεις άπου περνῶ τῇ κυραδιά της γιότης σου σκορπίζεις μόνο σε με φωτιά.
Βέρροια
Α. Πατροπολένης

κνήμη, και αυτή η ίδια η κνήμη κομψά καλωσομένη, έξοικειώνουν τα μάτια των άνδρων με τις ωραιότητες του γυναικείου σώματος τις όποιες εἶσι οι άνδρες άντικρύζουν παντ' υ και πάντοτε. Εἶσι τα μάτια συνειθίζον και η άσθησις του ώραίου τελειοποιείται. Και οι άνδρες έκπολιτίζονται....

Με τις κοντές φούστες, τις φουσταελλοειδεις, που αὶ κυρίες και αὶ δεσποινίδες παρουσιάζονται σαν μαλακρίνες, ένα έντελως ιδιαίτερον σχήμα άποκτῇ κάθε γυναικῆ.
Κάθε μία όμοιάει, σύμφωνα με την νέαν μόδα, μ' ένα άθος άνεστραμένον η σαν μία καμπάνα.
Αλλά η πρώτη παρομοίωσις είνε πῶ ποιητική. Ας την προτιμήσωμεν.
Κ' εἶσι κάθς κυρία η δεσποινίς μοιάζει μ' ένα άθος κρεμασμένον άνάποδα από τὸν μίσχον του. Και κάθε συγκέντρωσις γυναικεία μ' ένα κήπον από άθητη πολυχόμος άνεστραμέννα.... Μάλιστα καθώς η σημερινή μόδα έπιβάλλει χτυπητά χρώματα, η παρομοίωσις πηγαινει άκόμη πῶ καλά.

Κι' αλήθεια κατά τα τελευταία χρόνια όργισαν στα γυναικεία φορέματα τα χτυπητά χρώματα. Κόκκινα και πορτοκαλί και πράσινα χτυπητά κυριαρχούν παντοῦ. Κ' έφάνε η μόδα των χτυπητῶν χρωμάτων έξαιολογηθεῖ.
Ίδιαίτερος δε κυριαρχούν τα κόκκινα. Κόκκινα της φωτιάς. Μόνον ότι η ιδιοτροπία της μόδας άπατεί και κάποια μαύρα, κάποιοις συνδυασμοί κορδελλῶν και κοσμημάτων μαύρων. Κόκκινα και μαύρα λοιπόν κυριαρχούν.

Συχνά συνειθίζονται τώρα και ζώνες δεσμῶνες αντί κορσέ.
Οι ζώνες αυτές δίνον στη γυναικῆ μιά έντυπωσιν δυνάμεις και ενεργητικότητας και επιβλητικότητας στις γρήγορες κινήσεις της.

Αλλά και τα ψηλά παπούτσια, οι ψηλές μπότες δίνον στις γυναικῆς μιάν επιβλητική και άνδοκρατική και κάπως πολεμικήν έντύπωση!
Οι μπότες, ποικιλόχρωμες μὲν, ψηλές δε, λεπτές και εύκαμπτες εἶσ' όλλαν, φαίνονται ότι κάνουν την φορούσαν ν' πατή στερεά, γερά, γυναικῆ και να περιφρονῇ τις λάσπες....

Τα καπέλλα ποικιλοῦν τώρα. Αλλά μάλλον απλά.
Αλλά σαν κοῦκοι, άλλα απλά, άλλα σαν άνδρικά μωρατά, άλλα σαν πηλινά στρατιωτικά. Αλλά όλα στερεά. Μάλλον άνδρικά παρό γυναικεία. Πουλιόχρωμα, άλλα στερεά στο σχήμα.

Και το κεφάλι λοιπόν των κυριών και των δεσποινίδων παίρνει τώρα μορφήν σοβαράν και άνδροειδή. Όχι μόνον τα πόδια.
Τα νέα καπέλλα των γυναικῶν σαν να στερεοποιούν τα παιγνιδίσματα κεφαλικά, σαν να τα κάνουν πῶ σοβαρά. Αλλά πάντα τ' άφύγουν γοητευτικά....

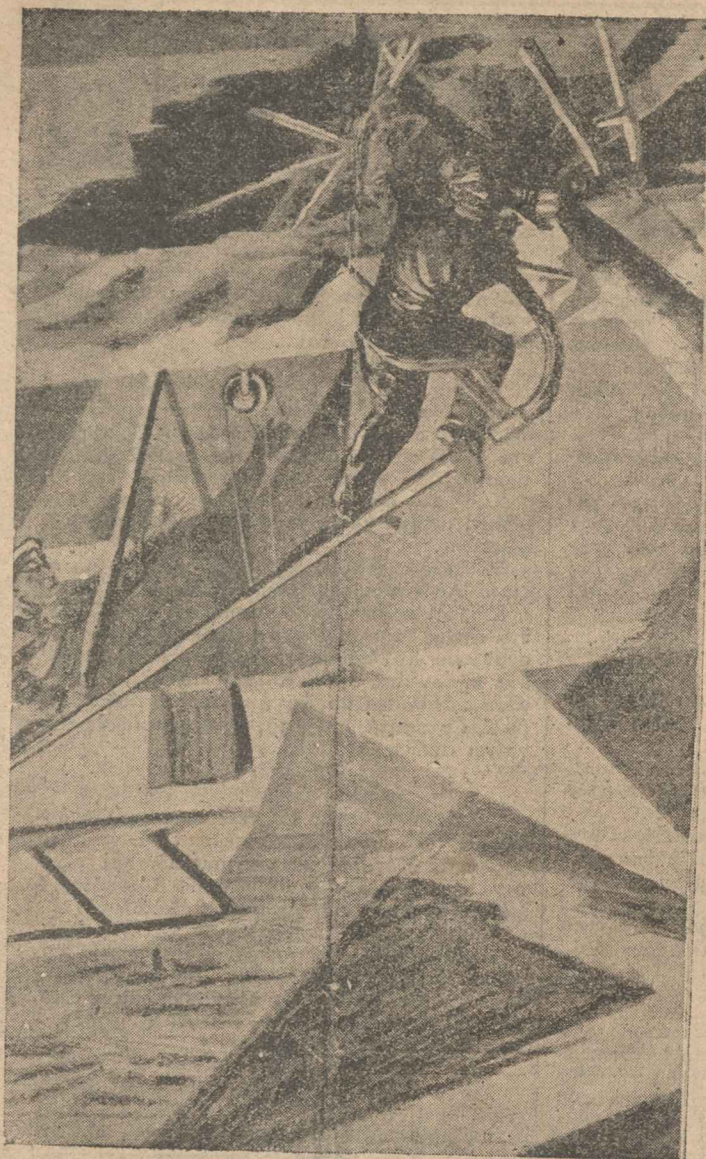
Αυτά και άλλα μάς παρουσιάζει η νέα χειμωνιάτικη μόδα. Ποικίλα και πλούσια εις σχήματα, εις χρώματα και εις κομματοειδεις και άνδροειδεις ρυθμούς.

Αλλά όλα αυτά παρουσιάζουν κάποιον μικρόν άνδρικόν χαρακτήρα, κάποιον ρυθμόν πυρετώδους δράσεως.

Αυτό φαίνεται και στις άνοιχτές κοντές φούστες, και στις ζώνες, και στα παπούτσια, και στα καπέλλα και παντοῦ....

Αλλά τα ποικίλα παλινιδιόκτα δεν λείπουν....
Εν τούτοις υπάρχουν πάντοτε και αὶ κυρίες και αὶ δεσποινίδες με τα απλά, άπλοτάτα ρούχα.
Τα άπλοτάτα μπλε-μαρεν τανέ με τα άπλοτάτα όμοιόχρωμα καπέλλα κάνουν και τώρα την εμφάνισιν των.
Η άπλότης ποτῇ δεν πεθαίνει!

Γερμανὸς ἀεροπόρος καταγινόμενος εἰς ἐπισκευὴν πηδαλιουμένου ἀεροπλοίου Ζεππελιν, τὸ ὅποιον ἐβλάδη. ἡ ἐπισκευὴ γίνεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πτήσεως.

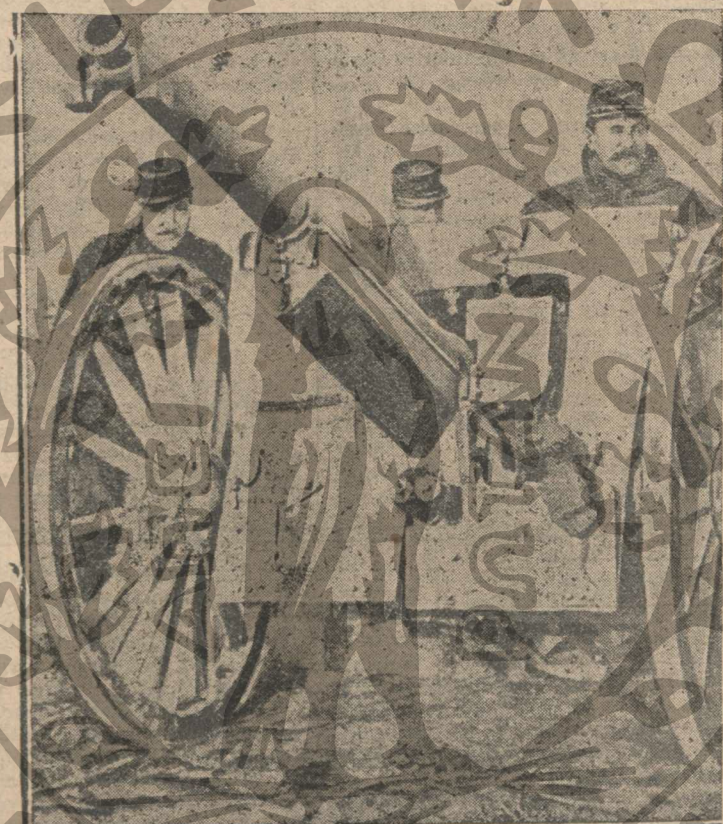
Ἄγγλος τραυματίας μεταφερόμενος ὑπὸ συναδέλφου του εἰς τὸ νοσοκομεῖον χάριν τῶν πρώτων ἱατρικῶν βοηθειῶν.

Σερβικὸν στρατ. ἀπόσπασμα φυλάττον γέφυραν ἡρωδρ. γραμμὴν διερχομένην πλησίον ποταμοῦ.

Νοσοκόμος φονευομένη ὑπὸ σφαίρας, καθ' ἣν στιγμὴν δεαρκούσης τῆς μάχης ἐπεριποιεῖτο τραυματίαν. — Ἡ δραματικωτάτη αὕτη σκηνὴ εἶνε μία ἐκ τῶν ἀπείρων τοιούτων, κατὰ τὰς ὁποίας γυναῖκες νοσοκόμοι δεικνύουσι αὐταπάρνησιν καὶ ἡρώισμὸν προκινδυνεύουν εἰς τὰς μάχας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ὑπὲρ τῶν τραυματιῶν

Τὸ νεωτάτου συστήματος φοβερὸν Γαλλικὸν τηλεδόν των 75, τὸ ὅποιον ἐπιτελέσαν θαύματα καὶ ἀλλαγὰς, προξενεῖ μεγάλην φθορὰν ἤδη κατὰ τῶν Βουλγάρων.

Ο ΤΟΛΣΤΟΙ' ΕΞΗΓΩΝ ΤΑΣ ΑΙΤΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

«Δεν συμφωνώ, γράφει ο Τολστόι εις επιστολήν του δημοσιευθείσαν, μετ' εκείνων οτινους αποδίδουν την αίτιαν των πολέμων εις αυτόν ή τόν άλλον πολιτικόν άρχόντα».

«Εάν δύο άνθρωποι μεθυσουν εις δημόσιον τι μέρος ή φιλονεικήσουν ένω χαρτοπαικτοί, δεν δύναμαι, άπολύτως, να καταδικάσω ουδένα εκ των δύο. Η άπόρροια της δυσσεβασίας των δεν συνίσταται, κατ' ουδένα τρόπον εις το ότι ένας έξ αυτών ειναι δικαίος, άλλα εις το ότι, άντι, να εργάζωνται και να αναπαύονται ήσυχώς πίνον οίον και χαρτοπαικτοί».

«Ακριβώς κατ' αυτόν τόν τρόπον, όταν μού λέγουν ότι εις οιοδήποτε πόλεμον, μόνον τό ένα μέρος πταίει, ουδέποτε συμφωνώ. Πιστών να παραδεχθώμεν ότι ή μία μερίς συμπεριφέρεται χειρότερον της άλλης, άλλ' ουδέμια έρευνω, βασιζομένη επί της κακής συμπεριφοράς του ενός ή του άλλου μέρους, δύναται να μάθω εξήγησιν την αίτιαν διά την οποίαν τοιούτους τρομερόν, κτηνώδες και άπάναυστον φαινόμενον, ως ο πόλεμος, εκτυλίσσεται».

«Εις εκείνον όστις δεν κλείει τούς οφθαλμούς του ή άληθινή αίτια του πολέμου του Τρόνβαλ καλώς και όλων των τελευταίων ειναι τελείως φανερά».

Αι αίτια ειναι: Πρώτον, ή άνισος διανομή της ιδιοκτησίας, δηλαδή ή ύπαιστανμένη κλοπή της μίης μερίδος της ανθρωπότητας υπό της άλλης; δεύτερον ή διατήρησις της στρατιωτικής έξουσίας υπ' ανθρωπίνων άνευ ανατροφής και διοριζομένων διά να φρονούν, δύναται να καθυστερήσιν διά άσκησις και ψευδή θρησκευτικά διδάγματα με τά οποία εκπαιδεύονται άναγκαστικώς αι νέαι γενεαί. Ως εκ τούτου νομίζω ότι δεν ειναι μόνον οφθαλμολογία ή άβυσσος ή άποδείξωμεν τάς αίτίας του πολέμου εις Γουλιέλμους II, ή Τσαρπεριαν και άλλους, κρύπτοντες την άληθή αίτιαν ήτις κείται πλησίον μας, και την οποίαν οι ίδιοι υπογράφουσιν. Δυνάμεθα να δογίσωμεθα και να κατηγορήσωμεν τούς Γουλιέλμους και Τσαρπεριαν, άλλα τοιοῦτο έρευνάμεν μόνον τό αμά μας, μη αλλόττοντες ουτόν την στρεβλήν πορείαν των πραγμάτων, διότι Γουλιέλμοι και Τσαρπεριαν δεν ειναι παρά τυφλά όργανα των οποίων αυτών κεκαυμένων δυνάμεων. Ένεργουν ως ειναι ήναγκασμένοι να πράττουν. Ολόκληρος ή ιστορία ειναι σειρά ενεργειών της πολιτικής των, και ως εκ τούτου ειναι όλος μάταιον, αν όχι άδύνατον, να δογίσωμεθα και να καταδικάσωμεν τους πράξεις των, ένω βλέπομεν την άληθή αίτιαν της πολιτικής των, και ένω άναγνωρίζει τις την συμπεριποίη όλων εις τάς τρεις θεμελιώδεις αίτίας, ως άνέφερον».

«Ενός μεροβόλου εκ προνομίου πλούτου, καθ' ήν στιγμήν ή πλειονότης του λαού καταστρεφεται υπό σκληρής εργασίας θά ύπάγουν πολέμοι διά νέας άγοράς μεταλλεύου κ.τ.λ., τά οποία άσπαιτούν οι Ισχυροί προς διατήρησιν του προνομίου πλούτου των. Επί πλέον οι πολέμοι θά καθίστανται άναπόφευκτοι έάνος συμμετέχοντες εις στρατιωτικές όργανώσεις επιτερουσάσας τάς αντίζηλίας των πολιτών. Ημείς αυτοί ύπερτερούμεν εις τόν στρατόν ή άναγνωρίζομεν αυτόν, όχι μόνον άσπαιτύν τον άλλα και άξίον έπαινον, όταν δέ κινηθή ο πόλεμος καταδικάζομεν τόν ένα ή τόν άλλον υποταγόν. Καί κυριώτερον ο πόλεμος θά ύφίσταται ένσω έξασκοιουόμεν να όμολογήμεν και να άνεχόμεθα άνευ άναγκής και όργης την χριστιανικήν διαστροφην ήτις καλείται «Χριστιανική Έκκλησία» κατά την οποίαν, τοιαῦτα πράξεις άναγνωρίζονται ως άγαπητός στρατός τού Χριστού, και

αναγνώρισις χριστιανικού και δικαίου πολέμου. Διδόσκουμεν τά τέκνα μας την θρησκείαν αυτήν, την άναγνωρίζομεν δέ και ήμείς, και κατοπιν λέγομεν ότι πταίουν οι Τσαρπεριαν και οι Κρούτερ διά τόν άλλωσπαράνομον αυτόν».

«Αυτοί ειναι οι λόγοι του ότι δεν συμφωνώ μεθ' ήμών. Δεν δύναμαι έπομένως ουδέ να έπιτιμήσω τά τυφλά όργανα της άμαθείας και του βδελυρού πολέμου. Το να βοηθήσωμεν την άδελφικήν έξίσωσιν της ιδιοκτησίας, να δοξάσωμεν τάς διαφόρους εύκαιρίας αίτινες μας παρουσιάσθωσιν προς τούτο, να συνκρατηθώμεν διά παγτός τρόπου συμμετέχοντες εις στρατιωτικές ενεργείας, να καταστρεφώμεν την γοητείαν ήτις επιτρέπεται εις τούς ανθρώπους, ένω ειναι μισθωτοί καινούριοι, να φαντάζονται ότι έεεργούν καλώς υπηρετούντες εις τόν στρατόν, και επί πλέον, να όμολογώμεν λογικά και σαφείς τάς χριστιανικές διδασκας, προσπαθόντες ουτω, μεθ' όλης της Ισχύος μας, να καταστρεφώμεν την άπάναυστον άπάτην του ψευδούς χριστιανισμού, υπό τόν οποίον τόσον βίαιως χαλινώνεται αι νέαι γενεαί—τόυτο νομίζω ότι ειναι τό μόνον καθήκον κάθε ανθρώπου, όστις επιθυμεί να έξυτηρήσῃ τό δικαίον, και ο οποίος έξηγήσῃ τελευταίως εκ τού σημειώοντος οροφου πολέμου.

Νέα Υόρκη (Μεταφρ.) 'Ιαν. Ν. Καζαβής

ΛΕΜΒΟΙ ΑΠΟ ΧΑΡΤΙ

Ένας ναύαρχος συνταξιούχος του 'Ιαπωνικού ναυτικού επενόησε, καλώς γράφουν τά άγγλικά φύλλα, σωσθύνει λέμβον εκ χαρτού. Η λέμβος αυτή ήμικροίον να διαλυθή ουτως ώστε να άποτελέσῃ δέκα μικρούς τριάνκοντα έκατοστόν του μέτρον. Πληρωμένη κατόπιν άέρος δι' ειδικού μηχανήματος άνακτά τό φυσικόν σχήμα της, δύναται δέ να μείνῃ εις τό ύψος επί μακρόν.

Γίνεται διά χαρτού ειδικού όστις καθίσταται διάβροχος χάρις εις χημικήν ένοσιν την οποίαν μόνον ο έφευρέτης γνωρίζει. Ο χαρτί εκ του οποίου κατασκευάζεται ή λέμβος αυτή άντέχει μόνον κατά την διεύθυνσιν των ίνών αυτού, διά τούτο επεκταλόμενα δύο στρώματα του χαρτού διά τάς ίνας διασταυρούμενους ουτως ώστε ή επιφάνεια να καθίσταται στερεά. Τρίτον στρώμα επικαλύπτεται διαγονίως προς περιστροφήν έγγισιν της άνωχής του χαρτού. Ουτως ή λέμβος άντέχει εις καθεύον προστορήν ή σύγκρουσιν, δύναται δέ να ύποσῃ μεγάλην βάσιν. Το έξέχον της έπιφανείας της θαλάσσης μέρος της καλύπτεται με σολήνας εκ καουτσούκ περιεχομένης άέρα και οίτινες έξασφαλίζουν την επί της επιφανείας της θαλάσσης παραμονήν της λέμβου. Η λέμβος αυτή ειναι τόσον ελαφρά ώστε δεν βυθίζεται έστω και εάν έγανον όλον τόν άτμοσφαιρικόν της άέρα. Πόη γίνονται δοκιμαί όπως ουτός ο χαρτί άντικαταστήσῃ τό άλουμίγιον εις την κατασκευήν των πηδαινομημένων άεροστάτων και των αεροπλάνων λόγω της ελαφρότητός του και της άντοχής του.

Η άνακάλυψις ουτή των 'Ιαπώνων έγγνώσθη όλος τυχαίως, διότι αι δοκιμαί έγένοντο υπό πάσαν έχειμώδιον εις τόν ναύσταθμόν του Ναγκασάκι. Ες αυτής συμπεριλαμβάνεται ότι οι 'Ιάπωνες εάν ποτε άναμνήσθουν εις Εύρωπαικόν πόλεμον θά παρουσιάσουν έπληξίσεις.

Πειραιεύς Π. Α. Κ.

ΓΑΜΟΙ

Ο άγαπητός συνάδελφος, διευθυντής του «Κράτους» κ. Θάγος Τζοβίλλας και ή πολυθέλητος δεσποινίς Άρροδίτη Α. Μιχαηλίδου έτέλεσαν πρό όλων ημερών τούς γάμους των εν 'Αθήναις, εν μέσω ήλεκτου κόσμου προσκεκλημένων. Είς τούς εύτυχείς νεόνυμφους έχομεθα πλήρη χαράς τόν βίον.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Άληθής κοσμική παγήγυρις ύπηρεσεν ή εις τό Δημοτικόν Θέατρον δώδεκα την παρελθούσαν Κυριακήν συναυλία της διακεκριμένης καλλιτέχνιδος διδος Άλεξάνδρας Δημητριοπούλου. Έκτός δέ της καλλιτεχνικής άξίας της, καθώς και της μεγίστης συρορής ήλεκτου άκροατηρίου, ή συναυλία είχε καί ιδιαιτέρως λαμπρότητα εκ της παρουσίας εις αυτήν της Α. Μ. του Βασιλέως, της Βασιλόπισσος Έλένης και του πρόχρητος Χριστοφόρου.

Η συναυλία έδόθη τη συμ-
πράξει και των κ. κ. Καλομοίρη, Εύσταθίου και Μητροπούλου, περιείχε δεξέχον πρόγραμμα με τεμάχια Μπετόβεν, Μάγν, Γκλουκ, Μότσαρ, Σαίν Σαέν, Καλομοίρη και άλλων.
Ιωάννης Μακρής. — Όλος προοίως και νεαρότατος τίν η-
λικίας εξεμέτρησε τό ξην εν 'Ελ-
μύρ της Νέας Υόρκης ο έκεί
έγκατεστημένος όμογενής Ιωάν-
νης Μακρής. Διά τού θανάτου
του ή έκεί 'Ελληνική παροικία
άπόλεσε εν τών δραστηρίων αυ-
της μελών τό όποσον εις πάσαν
περίστασιν συνετέλεσεν εις την
εξόδοσιν παντός έθνοφελούς έρ-
γου. Διά της γλυκύτητος των τρέ-

πον του και τού γαλήνιου τού
χαρακτήρος του ο Ιωάννης Μα-
κρής είχε κερδίσει την άμείωτον
άγάπην πάντων των όμογενών.
Κατήλθε όμως προς τόν τάφον
με την πίκραν διότι δεν έξεπλή-
ρωσε πλήρως τάς προς την πα-
τρίδα του υποχρεώσεις και διότι
άφηνι μόνον την νεαράν και ά-
γαπημένην σύζυγόν του. Τίν σύ-
ζυγόν του και τούς οικείους του
μεταστάντος συλλυπημένα.
Α. Κ. Μ.

Μασσάζ, καθ' όλας τάς ύπο-
δείξεις της Έπιστήμης. Αιμίλια
Βραχμάτου, 'Αθήνα οδός 'Ιπ-
ποκράτους 40.

ΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Είς τάς ήμέρας τούτας πολλοί όμιλοῦσιν περί των μεγάλων πλούτων της Γαλλίας, και ουδείς άμφιβάλλει ότι ή τραπεζίτης της Εύρώπης, τουλάχιστον όσον άφορῃ τό οικονομικόν μέρος θά δυνηθή να άντιμετωπίσῃ τόν μακρόν πόλεμον και τάς συνεπείας του.

Αι ύπόνοιμοι της Τραπεζίτης περιορίζονται εις μερικά σκοτεινά ύπόγεια. Στερεώτατα κλειδωρα, γρονθοί πυργοί και μία έπιμελής κα-
θημερινή και συνεχής επιτήρησις έμποδίζουν την είσοδον και άσφαλίζουν τό άσφα-
ρίστον. Ειναι εύκολότερον να καταληφθή εν φρουρίον ή έκείνη τα ύπόγεια. Η δίκη κα-
τεχόμενη επιφάνεια των ύπογείων ειναι 420 μέτρα μήκος. Εισέρχεται τις, διά μέσου έλι-
κοειδούς κλίμακος εις την άρχήν της οποίας
εύρίσκεται μία βαρεία σιδερένια θύρα. Η κλί-
μαξ ειναι τόσον στενή ώστε δεν δύναται να
διέλθῃ παρά έν άτομον τίν φρον.

Παρουσιάζονται κατόπιν τέσσαρες σιδηραί
θύραι έφοδιασμένα υπό 3 κλειθρών έκάστη.
Μία των τριών κλειδών ειναι εις τάς χείρας
του διοικητού ή υποδιοικητού ή άλλης φυλά-
σται υπό τού γενικού ταμίου, και ή τρίτη κα-
τέχεται υπό ενός έπιστοίου. Τα εις έλθῃ τις
λοιπών εις τά ύπόγεια χρειάζεται ή συναίνεσις
των τριών δημοσίων υπαλλήλων. Εισερχόμενος
τις λαμβάνει μίαν δισάρετραν έντίπιστον. Ο
χώρος ειναι έπιρληγής και σκοτεινός ως μία
ελεκτή. Έν παμμένεθς χρηματοκιβωτίον περι-
είχει τό άναγκαιόν χρήμα, διά τάς καθημερι-
νάς εργασίας. Τούτο δεν δύναται να άνοιχθῇ
παρά διά μέσον ενός πολυπλόκου μηχανήματος
του οποίου πρέπει να γνωρίζεται ή μυστικό-
της. Η έκαρή του χρηματοκιβωτίου ύφ' ενός
άπειρου θά έθετεν εις ενεργείαν την ηλεκτρι-
κήν κωδονοκορυφάν, και τοιουτοτρόπως θά
ειδοποιείτο τό προσωπικόν της έπαγερνήσεως.

Παρ' έμπρός εύρίσκεται μία άλλη σιδηρά
θύρα ήτις δεν άνοίγεται χωρίς τάς τρεις κλει-
δας τάς όποιας κατέχουσιν οι τρεις άνωτέρω
υπάλληλοι. Διά μέσον ταύτης εισέρχεται τις
εις μέρος όπου εις άλλο χρηματοκιβωτίον εύ-
ρίσκονται χρυσόγραμμα, μετοχαί, καταθέσεις,
πολύτιμοι λίθοι, χρυσά και άργυρά ορβίδον
επειδή ή Τράπεζα, άνεξαρκήτως των ίδιων
θησαυρών, λαμβάνει εις παρακαταθήκην, προς
λογαριασμόν των ιδιωτών, χρυσόν, πολύτιμα
κοσμήματα και μετοχάς.

Πολλά πλούσια οίκογένεια καταθέτουν τά
χρυσά κοσμήματά των. Ο δούξ της Βρούνβικ,
όστις κατέχει μίαν θανατοσάν συλλογήν άδα-
μάτων την ένετείνοντο εις την 'Εθνικήν
Τράπεζαν όταν έμειλε να ταξιδεύσῃ.

Υψηλά χρηματοκιβώτια ειναι έφηρμοσμένα
επί του τοίχου και εύρίσκονται εις μίαν όπό-
στασιν τό εν από τό άλλο.

Έκαστον τούτων περιείχε σάνκκους χρυσού
και άργύρου νομισματοποιουμένου. Είς έκασ-
τον σάνκκον ειναι έγκλεισμένα 10.000 δραχμαί.
Είς τό χρηματοκιβώτιον δέ ειναι έπικαλυμμένα
σημειώματα ένδεικνύοντα εάν περιέχουν νομί-
σματα των 20 ή των 10 ή των 5 δραχμῶν.
Άλλα χρηματοκιβώτια περιέχουσι ορβίδους
χρυσάς και άργυράς άνοικουσας εις τραπεζίτας
και άργυροειδούς. Χυλογύζοντες τίν δεν
εύρίσκονται ποτέ όλυγότερον τών 800 έκταμο-
νυρίων χρημάτων, και κάποτε τό ποσόν άνέ-
ρχεται εις έν δισεκατομμύριον. Η Τράπεζα
φρουρείται υπό μίας ίλης και ενός τμήματος
πυροσβεστών. Καθ' έκάστην νύκτα, μερικοί
φυλάκες διαγυμνάζονται παρά τά χρηματοκι-
βώτια. Καθ' έκάστην δέ ώραν περιφέρονται
εις όλα τά διαμερίσματα, τούς σταύλους, τούς
διαδρόμους και άφίνουν σημετόν της διαβί-
σεως των χορδίζοντες διάφορα όρολόγια άτινα
λειτουργοῦσιν επί μίαν ώραν, και τά όποια

ΘΕΑΜΑΤΑ

ΚΥΒΕΛΗΣ. — Ο άραιότερος
κινηματογράφος με ταινίας εκ
των διασημωτέρων καταστημά-
των της Εύρώπης.

ΑΠΟΛΑΪΝ. — Κινηματογράφος
καθ' έκάστην με ταινίας πλήρεις
ένδιαφέροντος υπό την διεύθυνσιν
του κ. Κ. Εμπτογίου.

Ν. ΘΕΑΤΡΟΝ. — Όσοι Πατη-
σίον κινηματογράφος καθ' έκά-
στην ύπέρτοχα έργα δράματα έ-
στιναγμένα και κομωδία.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ. — Κινηματο-
γράφος. Διαρκεί νέαι ένδιαφέ-
ρονται ταινία παίζονται έκεί.

εις τεθημένα εις μεγάλας άπ' άλλήλων άπο-
στάσεις. Είς τό τέλος δέ έκάστης περιπόλης
σημαίνουν εν ηλεκτρικών καλώδιον όστις συγ-
κοινωνεί με τό τμήμα των πυροσβεστών, ως
νά έλεγον : «Ημείς άγρυπνοῦμεν και οείς»
Προσέτι, διά μέσον ενός παραθυριδίου, ερίπτον
έν μικρόν τετραγωνικόν τεμάχιον χαλκού, τό
όποιον πταίει εις τό δωμάτιον του άξιωματι-
κού της φρουράς.

Έν περιπτώσει πυρκαϊάς αι 24 δεξερναί
της Τραπεζίτης προμηθεύουν 72.000 λίτρα ύδα-
τος. Αυται ειναι πάντοτε πλήρεις και έτοιμοι
διά πάλιν έμδεχόμενον. Έν περιπτώσει έμφυ-
λου πολέμου, έπαναστάσεως ή εισβολής, ή
έκκοισης κλίμαξ ήτις έχει 43 βαθμίδας, δύ-
νεται άμέσως να πληρωθή διά χόμματος και
άμμου.

Έν περιπτώσει άκόμη πυρκαϊάς ή πολέμου,
τά ύπόγεια πληρύνονται άμέσως ύδατος ή άε-
ριον επιφέροντος άσφυξίας.

Η ΑΓΓΛΙΑ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

Κατά τόν παρόντα Εύρωπαικόν πόλεμον εις
την Άγγλιαν μετεφέρθησαν οι ιδιωτικοί και
δημόσιοι θησαυροί του Βελγίου διά να μη
διαπραχθόν υπό των Γερμανών στρατιωτών.

Ουσῶς και οι Γάλλοι οι έχοντες πλού-
σιος συλλογας άπέστειλαν αυτάς εις την Άγ-
γλιαν, ή δέ άξία των συλλογών τούτων ύπολο-
γίζεται εις πολλάς εκατοντάδας εκατομμυρίων.
Οι θησαυροί ουτοί οι εκ Βελγίου και Γαλλίας
άποταλάντες εις Άγγλιαν φυλάσσονται εις
Άγκυρα και Τραπεζας. Είς τά Άγκυρα
του Μπουίνγγαμ φυλάσσονται οι θησαυροί
της Βασιλίσσης του Βελγίου των οποίων ή ά-
ξία ύπολογίζεται εις είκοσι περίπου εκατομ-
μύρια.

Οι θησαυροί ουτοι φυλάσσονται εις τό θη-
σαυροφυλάκιον των Βασιλέων της Άγγλίας
του οποίου τάς κλειδας έχει ο Βασιλεύς Γεώρ-
γιος Ε'.

Είς τά Άγκυρα της Βασιλίσσης μητρος
της Άγγλίας Άλεξάνδρας φυλάσσεται ή θανα-
τοσάν συλλογή μικρογραφιών όλου του
κόσμου της οποίας ή άξία ύπολογίζεται εις ο-
κτώ εκατομμύρια. Η συλλογή αυτή άνήκει
εις Γαλλίδα δούκισσαν της οποίας ή έπαυλις
εύρίσκεται πλησίον της Άλλής και ήτις πολ-
λάκις έφύλαξεν ήτις τά Άγκυρα του Μαλ-
μάρου, όπου κατοικεί νύν ή Βασιλομήτωρ
της Άγγλίας. Είς τήν έπαυλιν φυλάσσονται οι θη-
σαυροί εις κοσμήματα, πένες, κομωτεχνή-
ματα άξίας είκοσι περίπου εκατομμυρίων και
άντικων εις έξ οίκογενείας του Βελγίου και
της Γαλλίας.

Πειραιεύς Παναγ. Άθαν. Κουτσουναράς

ΤΑ ΜΕΤΩΠΑ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Ποίον ειναι τό συνολικόν μήκος των διαφό-
ρων μετώπων των μαχών εν Εύρώπῃ. Είς τό
δυτικόν μέτωπον τά Γαλλικά στρατεύματα κα-
τέχουσιν έκτασιν 870 χιλιόμετρον, τά Άγ-
γλικά 50 και τά Βελγικά 28, ήτοι σύνολον 948
χιλιόμετρον. Είς τό ανατολικόν μέτωπον από
της Βαλτικής μέχρι της Βεσσαραβίας οι Ρώ-
σοι κατέχουσιν έκτασιν 870 χιλιόμετρον, οι
Σέρβοι καταλαμβάνουσιν 200 χιλιόμετρον. Ουτω
επί της βάσει των άριθμών τούτων, αι μάχαι
διεξάγονται επί συνολικόν μέτωπον 2,668 χι-
λιόμετρον. Ουδέποτε εν ουδεμεί έποχή της Ι-
στορίας ο πόλεμος είχε λάβει τοσοῦτον γιγαν-
τιαίως διαστάσεις.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 10ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ 1915

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

1ον) Βαθύ, Αταλάνη, Άμορ-
γός, Καρόλασι, Άργος, Καλά-
μα, Σίνιμος, Καλάβρυτα και
Καβάλλα.

2ον) Είς τόν Στρατών.

3ον) Όλοι οι άνθρωποι έχουν
χείλια μάτια χέρια και πόδια.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Γεώργ. Μαρόκος, Άλ. Χριστο-
φίλης, Άλ. Κωνσταντινίδης, Σ.
Τοιοφίλης, Ι. Ζαγανιάς, Γ.
Τσιγανιάς, Μαρ. Σαμαρά, Έλ.
Κασοφάντας, Α. Τυμβάκης, Μιχ.
Μηλιώτης, Παν. Σόφρας, Κούλα
Πικροδημήτρη, Άνδρ. Σακελλα-
ρόπουλος, Κ. Μπασούρης, Μ. Νά-
κος, Άδ. Βυρακλιώτης, Βεατρ.

ΕΥΡΩΠΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΡΒΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

122 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κι θά δώσ'.
Κι έπτα από αυτόνον ουδ' άρχίξ' του άλ-
λου κακό κ' ή άλλη φασαρία. Ου χαλασμός
ού μινάλογος.
— Τέχνητι ου Ιταλιουχίας, ου λονχίας, ου δι-
κανιάς. Τέχνητι ουδ' ου λόχους ουλόκληρους
κρανυγίζοντα. Κληίζοντα, κι δακρύοντα
κι λείοντα.

— Στου καλό ουδ' πιδγιά.
— Νά μάς γράφει.
— Καλή παρτίδα.
— Πινυθιουαδός μινια φουρούλα.
— Νά δώσ' ου θιός.
— Γειά σ' Μητρον λιβέν'.
— Γειά σ' Ξιφτέρ' Κότσου.
— Στου καλό ουδ' μου λυμνιτίμ'.

Κι τς άπαυτονοῦγαμ ήμείς μαδές αῦθου-
ρει και παχαρζήμα.
— Άντίου σας ουδ'.

— Στου Βιρουλίον γιήγοις.

— Νίκας κατά βαρβάρων, λιέμι.
Κι άρχίζουσι τά φίλα άμείους, κι άρχίζουσι
τι άγκαλιόματα κι άρχίζουσι του κακό του
μινάλογος, Φλιόματα ουδ' σάν μουρλοί και σάν
ιουτινιέμους φλιόματα. Μάτσα κι μούσα ουδ' π'
γέγιτι χαλασμός. Πάνι τά τέρια μ' τά γε-
λάκια μ' μι πουνέσαν.

— Τέρας λόχους ουλόκληρους ουδ' πέρασι ά-
ποῦ πόδων τς.

Κι επί τέλους δεν μπορούσμι να σταθώμ
άλλου. Πήραμ τον δρόμον μ' μάς έδειξε ου
λονχίας κι ξεκινήσαμε.

Μαρδς γκιρκός κι πίσον ρέμα. Τραβήξαμ
στ' άγγα. Μέσα οι σούσουρον ουδ' μέσα οι
ξητοκονιές.

— Ζήτου ή 'Πλλάς.
— Ζήτου τς.
— Ζήτου του Ραδικουβλάστουρον !
— Ζήτου τ' αι αῖτιον.

— Ζήτου ή Γαλλία, λιέμι μες.
— Ζήτου ή 'Πλλάδα, ξεφρονίζουσι αῦτον.

— Ζήτου οι σήμαξ' ουδ'.

— Ζήτου οι Μητρούσης σάν του Κότς' !
Κι πέρονιμ τ' στράνα ουδ' κι γανόμασι
άπ' τά μάτια τς. Δεν άκούμ πιά τίποτες.

Πάει του τέριμον του χαράκουμα π' ξήμας μί-
νια ζουή ουλόκληρ' μέσα σ' αῦτον.

Κι σάν πικρατίσαμε λίγου γυρίζου κι λείου τ' Κώ-
τσου :

— Ουδ' μαῖρι π' πάμ.
— 'Ισα γιά να βροῦμ σταθμό.
— Κι' άπες ;
— Στου Παρλό.

— 'Οι μανόλια μ' !... Κι έπτα ουδ' ;
— Θά πάρουμ χαρτιά άπ' του προῦνιέλου
κι ουλόδια γιά τ' 'Πλλάδα.

— Πικρατίοντα ;
— Άκα.
— Άμ' δά ;
— Διά μέσου Μασσαλίας.

— Κάμ. Κι δέ μ' λιές ουδ' πιδγιά του Πα-
ρλό' δέν θά κάνουμ τίποτες άλλου ;
— Σάν τς !

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΩΣΣΕΣ : Ο Καρλιάρης σὺ Σερβοβουλγαρικόν μέτωπον.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ"

11ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ τοῦ 1915

1ον Αίνημα. — Άγράμματος
ταξάδελφος έφερον άγχαρον επί-
στολήν εις άδελφωτόν πόλιν.

2ον Ερώτησις. — Ποίος εις
των κόσμων φορεῖ μεγαλύτερον
καπέλλον ;
(Απ. ο κ. Χ. Πάγκαλος.)

3ον. — Είμαι πτηνόν, αν με πα-
ροξήτης και με άποκεφαλής ει-
τόν χόνον δά με συνηγής.
(Απ. ο κ. Εύστ. Μασσουριδής)

Οι όροι

Αδύσει γίνονται δεκταί μέχρι της

30ης Νοεμβρίου.
Αι λύσεις πρέπει να συνοδεύον-
ται με έν δικαίωτον γραμματό-
σημον άσφράγιτον.

Αυτός λογίζεται και ο λύων εν
μόνον εκ των άνωτέρω τριών ζή-
τητων του διαγωνισμού.

Τά όνόματα δέ πάντων των λυ-
τών δημοσιεύονται.

Τα βραβεία

Μεταθ των λυθών θά γίνῃ
κλήρωσις και θά κερδίσουν οίος
δραχ. 5. Ο 2ος ένα τόμον της

«Ελλάδος» κατ' έκλογήν πλὴν
του γ' έτους. Ο 3ος ένα δραχμὸν
λαγέτον του 'Εθν. Στόλου. Ο 4ος
ένα μονόδραχμον λαγέτον του 'Εθν.

Στόλου. Ο 5ος ένα πολεμικόν ημε-
ρολόγιον της «Ελλάδος» Ο 6ος,
εάν θες θά έχον τό δικαίωμα
της δημοσιεύσεως των πικόνων των.

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ο Πόλεμος χαρτοπαίζειν ἐπὶ τῆς Ὑδρορείου, ρίπτει βαθμηδὸν τὰ Ἔθνη εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς τραπουλόχαρτα. Ἐχει ἀρχίσαι ἀπὸ τὴν Σερβίαν καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς Βουλγαρίας, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔρχονται τὰ ἄλλα οὐδέτερα Κράτη Ἑλλάς, Ρουμανία καὶ Ἰσπανία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΕΛΛΑΔΑ,"
ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ
 ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ * * * ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ἡ Ἀμερικὴ μεσολαβοῦσα ὡς Μπάρμπα Σάμ μετὰ τῶν ἐμπολέμων Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας, λέγει πρὸς αὐτάς:
 — Μὰ γιατί ὀλληλοτρῶγεσθε μὲ τὰ σπαθιά τόσο ἀγρίως; Δὲν πέρνετε καλλίτερα τὰ κουτάλια τῆς εἰρήνης;